SORIN CERIN

CUNOAȘTEREA ESTE ADEVĂRATA IMAGINE A MORȚII

-Poeme filosofice

2022

Sorin Cerin
Cunoaşterea este adevărata imagine a morţii – poeme filozofice

---

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Cunoaşterea este adevărata imagine a morţii : poeme filosofice /
Sorin Cerin. - Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-072-4

821.135.1

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-072-4

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN

- CUNOAȘTEREA ESTE ADEVĂRATA IMAGINE A MORȚII -

-Poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
- CUNOAȘTEREA ESTE ADEVĂRATA IMAGINE A MORȚII -
-Poeme filosofice-

SORIN CERIN

- CUNOAȘTEREA ESTE ADEVĂRATA IMAGINE A MORȚII -

-Poeme filosofice-

1) Calvarul

Îngeri de Vise,
decapitați,
de Iluziile Vieții și Morții,
în Catedralele Supliciilor,
își varsă Sângele Nemuririi,
ce țâșnește,
din Iubirea rănită,
care încă mai crede,
în Gloria Zorilor,
de Lumină Divină,
ce vor veni,
pe pământul Cimitirelor de Cuvinte,
în care ne-am întrupat Durerea,
pentru a Cunoaște,
adevărata Imagine a Morții,
care ne hrănește Orgoliile,
de a ne înfrunta,
fiecare dintre noi,
Calvarul,
acestei Lumi de Apoi,
răzbunându-ne,
pe propriul nostru Sine,
ce nu mai este demult,
de partea Statuilor Vivante,
pe care le reprezentăm cu măiestrie,
la orele de religie ale Disperării.

SORIN CERIN
- CUNOAȘTEREA ESTE ADEVĂRATA IMAGINE A MORȚII -
-Poeme filosofice-

2) Dansurile de Plumb ale Iluziilor Vieții și Morții

Porți deschise spre Nicăieri,
își țin lacătele ruginite,
ale Regăsirii în Amărăciune,
drept medalioane,
la gâturile Cântecelor de Lebede,
din Dansurile de Plumb,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
pe scena cărora,
ne săvârșim Baletul Durerii,
în aplauzele Disperărilor,
care ne roagă să repetăm,
de fiecare dată,
scena saltului în Prăpastia,
fără de început și sfârșit,
a Absurdului,
al cărei act final,
ridică întreaga sală de spectacole,
a Lumii de Apoi,
în picioarele de lut,
ale Întrupărilor noastre,
care se sfărâmă,
odată cu Cimitirele Zorilor,
unde ne moare Moartea,
odată cu noi.

3) Te caut Disperare

Te caut,
Disperare,
ca să mă ajuți,
să-mi aflu Mântuirea de mine însumi,
pe străzile fără nume ale Durerilor,
pe care sunt condamnat să le ispășesc,
de către Destinul,
acestei Lumi de Apoi,
ce mi-a confiscat Eternitatea Clipei,
de la pieptul Viselor Iubirii mele,
aruncând-o,
în abisurile reci și tenebroase,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
pe care le rostesc,
Singurătății,
ce nu vrea să mă părăsească,
fiind unica care mă iubește,
cu sinceritate,
și-mi promite că va fi alături de mine,
pentru a nu fi singur,
până la sfârșitul,
acestei Iluzii a Vieții,
ce va aparține la final,
Nimănui.

4) Zborul către Moarte al Cunoașterii

Aripi de Vise,
ce-abia își mai pot duce,
Lacrimile de Plumb,
în zborul către Moarte,
al Cunoașterii,
ce agonizează,
pe umerii Orizonturilor de Foc,
ale Amintirilor din Viitor,
care ne mistuie de dor,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
ce-și caută disperat Instinctul,
care-i căzuse din mâna Destinului,
în Abisurile fără de sfârșit,
ale Durerii,
Iluziilor Vieții și Morții.

5) Icoanele Lacrimilor de Plumb

Ne închinăm,
la Altarele Durerii,
pentru Gloria Disperării,

pe care să o purtăm,
pe brațele Absurdului,
Non-Sensurilor Existenței,
ca să slăvim,
Iluziile Vieții și Morții,
cu obediența rugăciunilor noastre,
către Icoanele Lacrimilor de Plumb,
ale Deșertăciunilor,
al căror Zâmbet ne îngheață,
până și Cimitirele de Cuvinte,
ce ne-au mai rămas de rostit,
prin venele Zilelor fără adăpost,
sub acoperișurile cărora,
suntem obligați să ne ducem,
Iubirea.

6) Trebuie să o traversăm împreună cu Disperarea

Nasturi de Vise,
ne închid cămășile,
Iluziilor Vieții și Morții,
până la gâtul cântecului de lebădă,
al Destinului,
înfrigurat,
de Cimitirele de Cuvinte,
rostite de buzele,

Non-Sensurilor Existenței,
Durerii,
Zilelor noastre fără adăpost,
ce nu pot fi însănătoșite,
de Nimeni,
în afară de Moartea,
care ne așteaptă zâmbitoare,
la celălalt capăt al Zebrei,
Binelui și Răului,
pe care trebuie să o traversăm,
împreună cu Disperarea.

7) Destinele orbirii noastre

Raze de Speranțe,
răstignite pe Norii Durerii,
din abisurile Lacrimilor de Plumb,
ale Cerului pustiu,
din Inimile de Vânt,
ale Non-Sensurilor Existenței,
brăzdate arareori,
doar de Cimitire de Cuvinte,
rostite de Flăcările reci și surde,
ale Uitării,
ce hrănesc Iluziile Vieții și Morții,
pe care plutesc în derivă,

Destinele orbirii noastre,
însoțite de Ochii Viselor rătăcite,
prin care vedem,
această Lume de Apoi,
a Disperării,
în toate culorile pastelate,
ale Absurdului.

8) Crezând în zadar

Flamuri de Vise,
își flutură Disperarea,
smulgând din piepturile,
Inimilor de Plumb,
ale Destinelor,
rădăcinile uscate,
ale Fericirii noastre,
crezând în zadar,
că le vor planta,
în solul fertil,
al Pustiurilor,
Non-Sensurilor Existenței,
de unde vor răsări,
Iluzii ale Vieții și Morții,
care ne vor permite să evadăm,
dincolo de noi înșine,

ţinându-ne de mâinile fierbinţi,
ale Iubirii,
Fericirea.

9) Moartea a cărei Moarte va muri odată cu noi

Viscoleşte năprasnic,
cu ninsori de Suflete,
peste pustiurile necuprinse,
ale Inimilor de Vânt,
îngheţate,
pe la colţurile Privirilor transparente,
ale Frigului pătrunzător,
din Cuvintele de Plumb,
pe care ni le adresează Destinele,
pe maidanele atâtor Înţelesuri,
care se pierd,
sub Paşii tulburi,
ai Orioznturilor de ceară,
care ni se topesc,
pe frunţile pline de sudoare,
ale Disperărilor,
de a nu reuşi să ne traversăm,
Durerile,
până în braţele izbăvitoare,
ale Morţii,

care are și ea Moartea,
a cărei Moarte,
va muri odată cu noi,
transformându-se în Viață Veșnică,
pentru noi cei atât de înstrăinați,
de propriul Sine.

10) Ale căror protagoniști suntem

Durerea ne-a legat Disperarea,
de vâltoarea,
Zilelor fără adăpost,
care ne îneacă Eternitățile de Clipe,
în malaxorul Timpului,
lacom și crud,
al Non-Sensurilor Existenței,
în brațele cărora suntem adormiți,
de Moarte,
pe patul tare și incomod,
al Destinului,
căruia i se oferă să vizioneze,
doar filmele de coșmar,
ale căror protagoniști suntem,
atunci când interpretăm,
rolurile de Statui Vivante ale Absurdului,
în care abia mai putem să ne cărăm,

recuzita grea și sfidătoare,
a Lacrimilor de Plumb,
pe care trebuie să le îmbrăcăm,
cu Privirile noastre,
pierdute spre Nicăieri.

11) Dioptrii

Oricâte dioptrii ne-am pune,
la ochelarii de vedere ai Viselor,
tot nu vom reuși,
să ne revedem vreodată,
Amintirile din Viitor,
ce ne-au fost șterse,
din Abisurile Sufletelor noastre,
de cârpele umede și reci,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care ne înlătură,
tot praful Stelelor Căzătoare,
ale Sentimentelor,
ce ne răscolește,
Inima de Pustiu,
a Eternității Clipei noastre.

12) Moartea izbăvitoare de propriul Sine

Răsărituri de Plumb,
ne strivesc Visele,
cu Pașii grei,
ai Zilelor fără adăpost,
ce se ascund,
prin Inimile de Vânt,
ale Morții,
care-și așteaptă alături de noi,
Moartea izbăvitoare,
de propriul Sine,
răstignit pe Lacrimile Disperării,
care ni se scurg,
prin Ridurile adânci,
ale Zodiei Rătăcirilor,
direct în Oceanul Durerii,
Non-Sensurilor Existenței.

13) Ne-am născut pe acest Tărâm al Morții

Ne-am născut,
pe acest Tărâm al Morții,
căruia îi suntem datori,
cu Durerea și Disperarea,
Eternităților noastre de Clipe,

ce ne sunt ucise,
pentru ca Destinele,
să-și aducă Jertfa de Sine,
Non-Sensurilor Existenței,
ce hrănește Orgoliile nemăsurate,
ale Iluziilor Fericirii,
unui Dumnezeu,
ale cărui Greșeli ale Creației,
ne-au îmbrăcat,
cu mantia Păcatelor Originare,
care să ne apere de Iubirea,
Adevărului Absolut,
al Străinului nostru Subconștient,
ce așteaptă alături de noi,
să ne moară Moartea,
și odată cu aceasta,
să fim eliberați,
din închisoarea,
acestei Lumi de Apoi,
a Absurdului.

14) Pe seceta asta care s-a abătut

Faleze de Gânduri,
se surpă,
în valurile isterice ale Orgoliilor,
atâtor Destine,

ce par ale Nimănui,
care au decis să ne călăuzească,
numai spre Moartea,
a cărei moarte,
nu ne spune Nimeni,
dacă va muri odată,
cu întreaga Lume de Apoi,
pe care abia ne-am târât,
Sărăcia,
de noi înșine,
scufundându-ne,
în mocirla Disperării,
care ne servea,
din Sângele pustiu al Răsăriturilor,
cu Dureri din belșug,
încât până și Iluziile Vieții și Morții,
se întrebau mirate,
de unde au reușit să ni le procure,
pe seceta asta care s-a abătut,
peste Cimitirele noastre de Cuvinte.

15) Pe nările Drogurilor Uitării

Lacrimile de Vânt,
ale Pustiurilor de Inimi,
poartă Armuri de Plumb,
atunci când călăresc,

Orizonturile de gheață,
ale cănilor de pustiu,
din care ne bem,
Iluziile Vieții și Morții,
ce tremură și ele de frig,
pe buzele încremenite ale Cuvintelor,
decojind semințele Eternităților de Clipe,
ale căror resturi sunt aruncate,
peste stelele căzătoare,
ale Iubirilor,
al căror praf,
este tras adânc,
pe nările Drogurilor Uitării,
de către Non-Sensurile Existenței.

16) Să nu putem fi niciodată alături de propriul Sine

Remușcări otrăvitoare,
se zvârcolesc rătăcite,
pe străzile desfundate,
ale Gândurilor încremenite,
la Picioarele de Plumb,
ale Inimilor de Pustiu,
răstignite pe cântecul de lebădă,
al Timpului,
tot mai abătut și obosit,

de Muncile chinuitoare,
din Privirile descompuse,
ale Abatoarelor de Clipe,
ce-și pierd Eternitățile,
violate de Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,
ale unui Dumnezeu,
al Răzbunării,
care ne-a dat Iluziile Vieții și Morții,
pentru ca noi,
să nu putem fi niciodată,
alături de propriul Sine,
de unde Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
ne-ar putea ajuta să evadăm,
dincolo de această Lume de Apoi.

17) În drumul lor spre Moartea care și-ar dori să moară

Lacrimi de pustiu,
obosite și abătute,
se preling peste Privirile de Vânt,
spulberate spre Nicăieri,
ale Cimitirelor de Gânduri,
în care ne înmormântăm,

Eternitățile de Clipe,
în fiecare Moment,
al Zilelor fără adăpost,
în care ni se preling Destinele,
în drumul lor spre Moartea,
care și-ar dori să moară,
odată cu noi,
conștientă că rătăcește,
pe același sânge descompus,
care se scurge prin venele noastre,
odată cu Disperarea și Durerea,
acestei Lumi de Apoi,
care-i aparține întru totul,
fiind născută din Greșeala Creației,
Păcatelor Originare,
ale Lui Dumnezeu.

18) Pentru a nu descoperi că Moartea moare odată cu noi

Florile Amintirilor din Viitor,
se usucă uitate,
prin Ghivecele părăsite,
de Lacrimile Iubirii,
fără de care,
Țărâna Întrupării,

care le-a dat Simțire,
s-a transformat,
în Piatra Amară a Disperării,
din care trebuie să ne sculptăm,
Privirile Absurdului,
după chipul schimonosit al Durerii,
acestei Lumi de Apoi,
a Morții,
ale cărei Non-Sensuri Existențiale,
ne lasă să credem în Iluzia Vieții,
pentru a nu descoperi,
că Moartea moare odată cu noi,
moment în care vom fi eliberați,
din strânsoarea Deșertăciunii,
pentru a ne lua zborul,
spre Steaua Nemuririi,
din care am căzut,
în această Existență.

19) Ruinele pereților de Sentimente

Lacrimi de Cer,
înecate-n Zorii Nimănui,
plutesc pe Plumbul istovit,
al Norilor de Gânduri,
din Privirile tot mai răstignite,

pe Orizonturile grele și triste,
ale Non-Sensurilor Existenței,
care ne strivesc cu rătăcirea lor,
până și ruinele pereților,
de Sentimente,
ale Zilelor fără adăpost,
ce locuiesc adesea,
prin Cimitirele noastre de Cuvinte,
tot mai reci și indiferente.

20) Al Sfinților Iluziilor Vieții și Morții

Câte stele căzătoare,
vor mai locui,
în Zilele noastre fără adăpost,
până când ne vom regăsi,
Eternitatea de Clipă pierdută,
pe Cerurile Inimilor de Pustiu,
ale acestei Lumi de Apoi?,
greșită de un Dumnezeu,
răzbunător și lacom,
să fie un abator de Iubiri,
care produce pe banda rulantă,
a Disperărilor,
Dureri de toate mărimile,
astfel încât să poată satisface orice gust,

oricât ar fi el de excentric,
al Sfinților Iluziilor Vieții și Morții,
din Paradisul pe care-l întreținem,
cu Infernul din noi înșine.

21) Strivit de Nesfârșirea Cunoașterii

Fulgere de Înțelesuri,
luminează Cerul Cuvintelor,
strivit de Nesfârșirea,
Cunoașterii,
pe aripile căreia,
zboară Gândurile de Plumb,
mistuite de Timpul răzbunător,
al Patimilor turnate în cănile de pustiu,
ale Disperărilor,
pe care le sorbim,
cu fiecare înghițitură de Moarte,
ce moare odată cu noi,
până la țărmul Vieții Veșnice,
pe care ne-o va îmbrățișa Ființa.

22) Va muri odată cu țărâna întrupării în Durere și Disperare

Zbor de Lumină Divină,
care respiri prin Aripile de Înger,
ale Adevărului Absolut,
al Străinului Subconștient,
al Iubirii,
din care Fericirea,
își face Totem de Nesfârșire,
amestecând în amalgamul Nemuririi,
Ochii de Cer ai Viselor tale,
cu Înălțimile Cuvintelor
pe care le vom urca,
până când vom lăsa,
undeva în depărtare,
stelele căzătoare,
ale Lacrimilor de Plumb,
care ne apăsau,
undeva-cândva,
Ființa,
ce nu ar fi trebuit să cunoască vreodată,
noțiunea Morții,
întrucât Moartea este o Iluzie,
ce va muri odată cu țărâna întrupării,
în Durere și Disperare.

23) Dintre Ființă și Neființă

Urme de Cer,
pătează cu sinceritatea lor,
Norii Iluziilor Vieții și Morții,
ce-și duc pe Inimile de Vânt,
Disperarea și Durerea,
Compromisurilor,
dintre Ființă și Neființă,
ce încep să ne apese,
Gândurile care au început,
să plouă cu Cimitire de Cuvinte,
ale căror stropi se preling,
reci și indiferenți,
pe ferestrele prăfuite cu stele căzătoare,
ale Zilelor fără adăpost,
sub streașinile cărora ne stau Visele,
ce au prins mucegai,
de la umezeala,
Lacrimilor de Plumb ale Orizonturilor.

24) Pași de Ceară

La naștere,
Destinul,
ne-a fost încălțat,
cu Pași de Ceară,
care se vor topi,
odată cu Eternitățile de Clipe ucise,
până când va ajunge să meargă,
doar în genunchii Înțelesurilor,
unor Cimitire de Cuvinte,
pe care-i va atârna,
de ramele Icoanelor Disperării,
ce ne privesc în adâncurile Durerii,
cu Ochii de Plumb,
ai Absurdului,
acestei Lumi de Apoi,
care se va dovedi a fi a Nimănui,
odată ce Moartea va muri,
împreună cu identitatea noastră de acum,
lăsând Viața Veșnică să inunde,
cu razele Luminii Divine,
Nemurirea,
pe care vom pluti,
spre noi Orizonturi ale Ființei.

25) Pretind că se pot împlini numai prin Moarte

Cascade de Întrebări,
rup zăgazurile Condiției Umane,
la tălpile căreia am fost aruncați,
de Non-Sensurile Existenței,
pentru a duce,
Durerea și Disperarea,
Cunoașterii,
pe umerii vlăguiți de Patimile,
Iluziilor Vieții și Morții,
la care trebuie să ne închinăm,
Neputința de a ne împotrivi,
să fim,
Statuile Vivante ale Absurdului,
unor Destine,
ale Nimănui,
care pretind,
că se pot împlini,
numai prin Moarte.

26) La Icoanele Mustrărilor de Conștiință

Gardurile Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
au fost sărite,
de Gândurile îngenuncheate,
la Icoanele Mustrărilor de Conștiință,
ale Non-Sensurilor Existenței,
pentru a nu se împlini Destinul,
care mizează,
pe Iluziile Vieții și Morții,
atât de disperate,
de a nu ne pierde,
Durerea,
necesară Paradisului,
unor Divinități străine de noi,
încât ne vor strivi,
cu bocancii grei ai Disperării,
orice Încercare de a ne regăsi,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
care a rămas,
o firimitură din identitatea noastră,
de dincolo de această Lume de Apoi,
a Infernului Absurd.

27) Sub Cerul liber al Durerii

Lanțuri de Cuvinte,
grele și ruginite,
abia se urnesc,
pentru a fi târâte,
pe cimentul rece și umed,
al Lacrimilor de Plumb,
care se preling în șiroaie,
pe obrajii Cântecului de Lebădă,
al Iluziilor Fericirii,
care se îneacă,
tocmai la malul,
Morții salvatoare de noi înșine,
când până și Zielele fără adăpost,
au început să creadă,
că nu vor mai dormi,
sub Cerul liber,
al Durerii.

28) Cunoașterea este adevărata Imagine a Morții

Este atât de mult Întuneric,
prin Gândurile de ceară,
ale acestei Lumi de Apoi,
încât stelele căzătoare,
strălucesc a Viață,
alături de Durere,
mai mult decât Fericirea,
care își dă ultima suflare,
pe Orizonturile de Plumb,
ale Privirilor descompuse,
de Timpul Nimănui,
plecat în Noaptea Clepsidrelor,
sparte de Furtunile Disperării,
în cioburile tăioase,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
să vâneze Eternități de Clipe,
pentru masa copioasă,
a Non-Sensurilor Existenței,
deoarece Cunoașterea,
este adevărata Imagine a Morții,
care ne manipulează,
prin Iluziile acestei Lumi de Apoi,
să credem că Moartea este un opus al Vieții,
și nicidecum Viața acestei Existențe.

29) Printre Gânduri inflamate

Rătăcesc aiurea,
printre Gânduri inflamate,
de Iubire,
forțate de către Cimitirele de Cuvinte,
să bată necontenit,
la porțile spitalelor,
Inimilor de Pustiu,
pentru a fi vindecate,
de Durerile fără leac,
ale Fericirii,
deosebit de contagioase,
printre Disperările,
acestei Lumi de Apoi,
unde trebuie,
să ne interpretăm rolurile,
de Statui Vivante ale Absurdului,
cu măiestria impusă de către Destin,
pe scena scorojită,
a Non-Sensurilor Existenței.

30) Ogorul Supliciilor

Amintiri din Viitor zdrobite,
de plugurile Lacrimilor de Plumb,
ale Non-Sensurilor Existenței,
ce ară praful stelelor căzătoare,
în care ne vom însămânța,
noua recoltă de Dureri,
ale Timpului crud și viclean,
care ne va fertiliza,
Ogorul Supliciilor,
cu resturile Eternităților de Clipe,
despre care Iluziile Vieții și Morții,
cred că ar înlătura dăunători,
ca Iubirea,
sau Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut.

31) Pe străzile prăfuite cu stelele căzătoare ale Durerii

Stropi perverși de Cunoaștere,
se preling pe fețele Morții,
atâtor Cimitire de Cuvinte,

încât nici Lacrimile de Plumb,
ale Inimilor de Vânt,
nu mai reușesc să le numere,
printre Eternitățile de Clipe,
spulberate de Furtunile Timpului,
pentru deliciul Iluziilor Vieții,
care le invită pe cele ale Fericirii,
la dansul nebun jucat de Moarte,
cu Lumea de Apoi,
a Statuilor Vivante ale Absurdului,
ale căror roluri le jucăm,
pe străzile prăfuite,
cu stelele căzătoare ale Durerii.

32) O Realitate pe care suntem obligați să o transformăm

Replici tăioase,
sparg carcasele Cimitirelor de Cuvinte,
ale Cioburilor de Clepsidre sparte,
pe fruntea Zilelor fără adăpost,
ale Cănilor de pustiu,
în care ne bem însetați,
Disperarea,
acestei Lumi de Apoi,
unde Cunoașterea,

este adevărata Imagine a Morții,
ce ne este redată,
de Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
ca fiind o Realitate,
pe care suntem obligați să o transformăm,
după scenariul scris,
pentru piesa de Teatru Absurd,
unde joacă Statuile Vivante,
care suntem noi.

33) La colțurile Eternităților de Clipe Moarte

Zarurile Gândurilor ne-au fost aruncate,
de către Inima de Pustiu,
a Unui Dumnezeu,
al Jocurilor de Noroc,
dansate pe Scena Supliciilor,
de către Cunoașterea,
ce este adevărata Imagine a Morții,
care ne joacă la ruleta,
unde pierdem de fiecare dată,
Adevărul Absolut,
al Străinului Subconștient,
pe care-l purtasem în buzunarele Viselor,
despre care nu știam că sunt rupte,
la costumele noastre,

de Sentimente ponosite,
purtate la spectacolul Statuilor Vivante,
pe care-l dăm,
pe la colțurile Eternităților de Clipe,
Moarte,
ucise de Timp,
pentru Iluziile Non-Sensurilor Existenței.

34) Pe sârma ghimpată a Viselor deșarte și ruginite

Dansăm,
pe sârma ghimpată,
a Viselor deșarte și ruginite,
așezată pe gardurile,
Iluziilor Vieții și Morții,
de către Destin,
ca să nu putem evada,
din noi înșine,
pe razele Luminii Divine,
care ne-ar dovedi,
cum Cunoașterea,
este o Imagine hidoasă a Morții,
fiindcă ne dezvăluie,
Durerea și Disperarea,
acestei Lumi de Apoi,
pe care Amintirile Viitorului nostru,

o vor nimici cu totul,
pentru a nu mai reuși vreodată
să ademenească și alte Suflete,
aflate pe Steaua Nemuririi.

35) Ziduri de nepătruns care se surpă

Razele Luminii Divine,
au fost transformate,
de Iluziile Vieții și Morții,
în Ziduri de nepătruns,
care se surpă,
în abisurile întunecate,
ale Sufletelor,
ca din ruinele acestora,
să clădească Catedrale de Dureri,
la care să ni se închine Genunchii,
Zilelor fără adăpost,
înecați în Lacrimile de Plumb,
ale Disperării,
și toatea acestea,
doar fiindcă,
vin să ne îmbrățișeze,
Inimile de Vânt,
care ne strivesc,

cu Pașii Singurătății,
pe străzile desfundate,
ale Destinelor.

36) A întins covorul roșu

Aripi de Flăcări,
ard Visele deșarte,
ale Lumii de Apoi,
a Non-Sensurilor Existenței,
din care Moartea,
își sculptează Cunoașterea,
după chipurile și asemănările,
Durerilor noastre,
pe care le rostim,
Cimitirelor de Cuvinte,
pe umerii cărora,
ne plângem Visele,
tot mai abătute,
care cerșesc câte o frântură,
de Liber Arbitru,
Iluzilor Vieții și Morții,
pentru a putea să respire prin el,
aerul neviciat,
al Amintirilor din Viitor,
dar sunt refuzate de fiecare dată,

pe motiv că Disperarea,
a întins covorul roșu,
de la porțile Deșertăciunii,
Absurdului.

37) Au desenat pe frunțile Disperărilor chipurile noastre

Oare de ce Destinul,
ne-a aruncat,
în vâltoarea Dansurilor,
încinse,
prin tigăile Apusurilor,
prăjite,
în Sângele stricat,
al Orizonturilor cadaverice,
ce așteaptă,
să fie înmormântate,
prin Cimitirele Cuvintelor,
pe care le rostim,
din inerție,
Amintirilor Viitorului,
despre care știm,
doar că sunt ale Cunoașterii,
care este adevărata Imagine,
a Morții,

spălată în fiecare Dimineață,
a Singurătății,
de Non-Sensurile Existenței,
ce au desenat,
pe frunțile Disperărilor,
chipurile noastre.

38) Săgețile Victoriilor

Așteptări zadarnice,
ne străpung Destinele,
cu săgețile Victoriilor,
tăiate din Cunoașterea,
ce este adevărata Imagine a Morții,
cu cioburile Clepsidrelor sparte,
din care ni se scurge,
nisipul Disperării,
inundând cu el,
plajele fără de sfârșit,
ale Durerilor,
pe care ne adorm,
Zilele fără adăpost,
în care ne locuiesc Speranțele.

39) Din ghearele Cunoașterii Durerii

Lasă-mi Îngerii Viselor,
să-ți îmbrățișeze Eternitatea,
pe aripile căreia,
ai apărut în Viața mea,
din această Lume de Apoi,
a Morții,
pe care ai dorit să o cunoști,
doar pentru a mă salva,
din ghearele Cunoașterii,
Durerii,
care poate fi cicită,
numai de Timp,
pe fața plină cu Ridurile adânci,
ale Disperărilor,
care au nins,
cu Cimitire de Gânduri,
pe Depărtarea dintre mine și tine.

40) Flori sălbatice de Plumb

Vaze de Cer,
pline cu Flori sălbatice de Plumb,
dăruite de stelele căzătoare,

ale Iubirii,
sunt aranjate,
la ferestrele Privirilor rătăcite,
prin labirinturile Orizonturilor,
care ni se îneacă,
în Clepsidrele tot mai tăioase,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
în care Zilele noastre fără adăpost,
își beau cănile de pustiu,
ale Zâmbetelor încleștate,
de Singurătate.

41) Moartea al cărei trup a devenit Cunoașterea noastră

Zâmbete înghețate,
în lava Gândurilor,
gata să erupă,
Focul Pustiului din Cuvintele,
vulcanilor Disperării,
al căror Destin,
se topește pe asfaltul Privirilor,
sub roțile grele ale Durerilor,
ce calcă apăsat,
Zebrele Binelui și Răului,
pentru a traversa cu noi,
Lumea de Apoi,

a Compromisurilor,
pe care le fac,
Non-Sensurile Existenței,
cu Moartea,
al cărei trup,
a devenit Cunoașterea noastră.

42) Printre coroanele funerare ale Cimitirelor de Cuvinte

Lanțuri de Vise,
atârnă greu la Tălpile de Plumb,
ale Cunoașterii,
ce este adevărata Imagine a Morții,
care ne privește,
printre coroanele funerare,
ale Cimitirelor de Cuvinte,
cu ochelarii Disperării,
ale căror lentile disproporționate,
au devenit,
Icoanele Durerilor noastre,
prin care înțelegem Lumea de Apoi,
ce ne desparte de noi înșine,
pe străzile lipsite,
de propriul nostru Străin Subconștient,
rătăcit prin Nemărginirea,

din Adâncurile Sufletelor,
despre care nu vom auzi niciodată,
cât vom trăi cu Iluzia Vieții,
izvorâtă din Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,
ale unui Dumnezeu,
al Nimănui.

43) Un șirag de Durere

Umbre de Amintiri,
ademenesc genunchii Răsăriturilor,
Singurătății,
la care ni se închină,
Fantomele Cuvintelor,
ce nu vor mai fi niciodată,
alături de noi,
în carnea și oasele,
Zilelor fără adăpost,
prin care au rămas să ne locuiască,
Inimile de Pustiu,
spălate cu Lacrimile de Vânt,
ale stelelor căzătoare,
din care Destinul,
și-a împletit un șirag,
de Durere,

pentru a-l așeza,
la gâtul Cântecului de Lebădă,
al Iubirii,
a cărei adresă,
s-a șters pentru totdeauna,
de pe străzile Privirilor noastre.

44) Necuprinsul Iluziilor

Te-am visat Iubire,
deși nu știu cum mai arăți,
înveșmântată în mantia,
Norilor cenușii ai Singurătății,
care-ți acoperă Lacrimile de Plumb,
ce ți se revarsă,
pe fața Cunoașterii noastre,
ce este adevărata Moarte,
care susține această,
Lume de Apoi,
pe care ne-au născut,
Întâmplările Neîntâmplătoare,
ale Predestinărilor,
provenite din Spargerea Totului Primordial,
în cioburile care au devenit Dumnezei,
ce-și reflectă fiecare în parte,

propriul Univers,
în care se oglindește,
Necuprinsul Iluziilor.

45) Martie

Frunze mistuite,
de dorul mugurilor,
în care ne-am înveșmântat,
Primăverile,
Luminii Divine,
a cărei lună Martie,
am așezat-o,
pe fruntea de cireș înflorit,
a Iubirii,
pe care am sărutat-o,
cu Eternitatea Clipei noastre,
răsfirată în părul spulberat,
al Speranțelor,
de Inimile de Vânt,
ce ne-au adus,
odată cu Furtunile de Sentimente,
Zilele fără adăpost,
ale Singurătății,
din care doar Moartea,

a mai rămas,
să își sculpteze,
chipul Fericirii.

46) Medalion de Vise

Fericire,
risipește-mi Voința,
pe tărâmurile tale,
înflorite cu Răsărituri,
pline de Lumină Divină,
din care să-mi sculptez,
Zâmbetul șăgalnic al Iubirii,
ce doresc să-l port,
ca Medalion de Vise,
la ferestrele Privirii tale,
pe care să o încadrez,
în Icoana Amintirilor din Viitor,
unde eram împreună,
dinainte de a fi,
această Lume de Apoi,
a Nimănui.

47) Ca să-ți dai seama

Ai îmbrăcat vreodată,
Fericire,
cămașa Morții de tine însuți?,
ca să-ți dai seama,
ce pot simți Sufletele,
atunci când le sunt strivite,
Amintirile din Viitor,
ale Nemuririi,
de Inimile de Plumb,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care le vor întrupa,
în propriile lor Pulsații,
prin care se zvâcnește Durerea,
ce ne ucide,
Eternitățile Clipelor,
la tălpile unui Timp,
ce ne măsoară,
fiecare suflare de Disperare,
care este răsplătită,
cu porții cât mai îmbelșugate,
de Absurd.

48) Sufletul Cunoașterii

Țărmuri pierdute,
în cănile de pustiu,
ale Singurătății,
pe care o bem,
în fiecare Dimineață,
pe terasa Gândurilor,
tot mai reci și indiferente,
prinse în hora Destinului,
în a cărui vâltoare,
mai intră și Depresiile,
Absurdului Carismatic,
de brațele căruia se ține Disperarea,
acestei Lumi de Apoi,
încarnate în Durere,
pentru a juca rolul,
Statuilor Vivante,
care ne este atribuit,
în cele din urmă nouă,
văzând cât de greu poate fi,
să lași Lacrimile de Plumb,
ale Deșertăciunii,
să-ți inunde Sufletul Cunoașterii,
care este adevărata Imagine a Morții.

49) Sângele Rugăciunilor

Ne închinăm,
la Altarele Disperărilor,
toate Non-Sensurile Existenței,
pe care suntem în stare,
să le ducem,
pe umerii propriilor,
Iluzii ale Vieții și Morții,
care ne rod Genunchii Viselor,
într-atât încât,
ni se scurge din ei,
tot Sângele Rugăciunilor,
din tendoanele rupte ale Speranțelor,
inundând cu el,
toate Răsăriturile Singurătății,
care ne-au mai rămas,
de dus către Nicăieri.

50) Ne mistuie Ființa îngenuncheată

Ni se topesc Cuvintele de Ceară,
ale Lumânărilor de Gânduri,
aprinse la catafalcul Speranțelor,

care nu mai sunt printre noi,
fiind conduse,
pe ultimul drum,
al Eternităților de Clipe,
pierdute în fumul dens,
al Disperării,
care ne sfințește,
Catedralele atâtor Dureri,
ce ne mistuie Ființa,
îngenuncheată,
pe pragurile de gheață,
ale Privirilor de Plumb,
ce aparțin acestei Lumi de Apoi,
a Nimănui.

51) Nu mai au în cele din urmă să ne spună Nimic

Cascade de Vise,
se sfarmă în vâltorile,
Zidurilor de Cuvinte,
în care ne spălăm,
Privirile pierdute,
din buzunarele rupte ale Gândurilor,
tot mai reci și tăcute,
ce nu mai au,
în cele din urmă,

să ne spună Nimic,
pe străzile înfundate,
de praful stelelor căzătoare,
ale Eternităților de Clipe,
ce nu se mai află printre noi,
să navigheze,
pe Sângele Răsăritului sau Apusurilor,
din atâtea Regăsiri,
alături de noi înșine,
încât abia acum,
când realizăm că am rămas singuri,
pe Lumea de Apoi,
ne dăm seama,
că întreaga noastră Cunoaștere,
nu este altceva,
decât adevărata Imagine a Morții.

52) Lemnul arid al Gândurilor

Rădăcini uscate,
de Clipe amare,
încearcă să ne cuprindă,
Privirile descompuse,
ale Disperării,
pentru a da naștere,
din lemnul arid al Gândurilor,

mistuite prin deșerturile Durerii,
la noi Sicrie de Cuvinte,
în care să ne înmormântăm,
Inimile de Plumb,
pe care le găsim Întâmplător,
pe străzile cănilor de pusiu,
ale Speranțelor.

53) Sădite prin Sufletele noastre

Zodii fără Suflet,
ne îndeamnă,
să bem până la capăt,
Durerea,
Iluziilor Vieții și Morții,
din cănile de pustiu,
ale Învierii,
pe această Lume de Apoi,
clădită,
din țărâna Durerii Absurdului,
săpată,
cu unghiile Disperării,
adânc,
în Abisurile Viselor noastre,
răstignite,
pe lemnul rece și umed,

al Lacrimilor de Plumb,
sădite,
prin Sufletele noastre,
de Non-Sensurile Existenței.

54) Ghețurile Viselor

Resturi de Zâmbete,
zac aruncate,
prin șanțurile săpate,
de stelele căzătoare,
ale Durerii surde,
strigate de Marile Tăceri,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
din care Ghețurile Viselor,
își fac Oameni de Zăpadă,
cărora le dă Suflet,
prin Destinele noastre,
de Statui Vivante ale Absurdului,
și-i pune să-și joace,
piesa unei Existențe,
străine de noi,
până ce se topesc,
la lumânările Speranțelor,
Nimănui.

55) Mi-e atât de frig de mine însumi

Mi-e atât de frig de mine însumi,
încât ascult cum plouă,
cu Moartea,
prelinsă mai apoi,
în șiroaie de Lacrimi de Plumb,
peste imensitatea Disperării,
acestei Lumi de Apoi,
a Nimănui,
care se varsă prin Ridurile Timpului,
în Oceanul de Vise ale Durerilor,
pe care navigăm spre Nicăieri,
numărându-ne Zilele fără adăpost,
ale Destinului,
între pereții căruia,
am fost zidiți de vii,
drept ofrandă adusă,
Iluziilor Vieții și Morții,
la tălpile cărora ne mistuim,
până și ultima Urmă,
a unor Amintiri din Viitor,
înmormântate prin Cimitirele Cuvintelor,
pe care le rostim mereu Absurdului,
acestor Non-Sensuri ale Existenței,
în care ne-am întrupat,
Disperarea.

56) Calvarul pe care-l avem de îndurat

Roibi de Galxii,
ne calcă în copitele Nimicirii,
Zodiile triste și părăsite,
ale stelelor noastre căzătoare,
care ning viscolind,
peste Prăpastiile fără început și sfârșit,
ale Marilor noastre Tăceri,
izvorâte din Cimitirele de Priviri,
ale Zilelor fără adăpost,
ce ne-au fost predestinate de către Moarte,
să ne devină Adresele Disperării,
unei Lumi de Apoi,
clădită din Treptele Supliciilor,
care ne înalță către,
Calvarul,
pe care-l avem de îndurat,
pentru a ne mântui,
de Iluziile Vieții și Morții.

57) Calvarul Supliciilor

Nori de Întrebări,
încep să plouă cu Vise,
care atârnă din ce în ce mai greu,
peste Plumbul Cuvintelor,
la căpătâiurile cărora,
stau de veghe,
Răspunsurile de ceară,
care ne topesc,
prin Cunoașterea,
care este adevărata Imagine a Morții,
lumânărileAripilor de Îngeri,
ale Amintirilor din Viitor,
lăsându-ne să rătăcim,
prin Calvarul Supliciilor,
mult mai departe,
de Întruparea Binelui și Răului,
din noi înșine,
până ne pierdem de tot,
în pâcla Infernului,
despre care aflăm cu stupoare,
că este dedicat în totalitate,
construirii la nesfârșit,
a Paradisului,
unui Dumnezeu,
al Greșelilor Creației,

Păcatelor Originare,
pe care le-a săvârșit,
cu intenție față de noi.

58) Dans de Plumb

Să știi Iubire,
că atunci când ne țineam de mână,
Îngerii Fericirii,
și primăverile pline de flori,
ale Simțămintelor,
înmugureau prin Cuvintele noastre,
de Lumină Divină,
pe care le adresam Nesfârșirii,
din Inimile noastre,
de Adevăr Absolut,
prin care pulsa,
întreaga Binecuvântare a Nemuririi,
am căzut,
fără să înțelegem vreodată,
de ce?,
tăiați în Eternități de Clipe,
de cioburile unei Clepsidre a Întunericului,
care s-au transformat într-un Timp,
al Nimănui,
al cărui Dans de Plumb,

ne strivește și acum,
Visele,
transformate în Lacrimi de Vânt,
duse spre Nicăieri,
în această Lume de Apoi,
a Disperării.

59) Sperând în zadar să ajungem vreodată

Zidiți în cochiliile de cristal,
ale Non-Sensurilor Existenței,
ne spargem Eternitățile Clipelor,
de pereții Zilelor fără adăpost,
la care am ajuns să ne închinăm,
ca la niște Icoane ale Iubirii,
cu genunchii Viselor adânciți,
în mocirla Iluziilor Vieții și Morții,
prin Durerea cărora,
înotăm pe umerii Disperării,
sperând în zadar să ajungem vreodată,
la Țărmurile Adevărului Absolut,
al Străinului nostru Subconștient.

60) Ochii reci ai Zorilor

Pălmi de rădăcini,
ale Gândurilor,
vor să ne cuprindă,
Cunoașterea,
uitând că aceasta,
este adevărata Imagine a Morții,
pe care o spală zilnic,
gratiile Non-Sensurilor Existenței,
ce ne alcătuiesc Visele deșarte,
pe care le bem,
în Ochii reci ai Zorilor,
din cănile de pustiu,
ale Lacrimilor de Plumb,
pe care Fericirea,
nu a mai reușit să le ducă,
pe umerii Destinelor noastre,
la răspântia Orizonturilor,
dintre Bine și Rău.

61) Întrupările Disperărilor noastre

Suntem firimiturile,
Rămășagurilor Existențiale,
dintre Bine și Rău,
făcute la masa Jocurilor de Noroc,
ale Destinelor,
pe culorile unde vor cădea,
Întrupările Disperărilor noastre,
jucate la ruleta Deșertăciunilor,
Iluziilor Vieții și Morții,
unde câștigă de fiecare dată,
Durerea,
Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
ale Absurdului.

62) Frământăm aluatul Durerii

Ne-am închis Nasturii Zâmbetelor,
până la gulerul Suspinelor,
din care să nu poată ieși,
nici o Disperare,
ce ar vrea să ne părăsească Sufletele,
înecate în Oceanul fără de sfârșit,

al Deșertăciunilor,
în care Iluziile Vieții și Morții,
își spală tălpile Destinelor,
care ne-au furat prin Încarnare,
Libertatea de a fi noi înșine,
cei de dinainte de a fi,
această Lume de Apoi,
în care trebuie să frământăm,
aluatul Durerii,
pentru pâinea Plăcerilor,
din Paradisul unui Dumnezeu,
al Răzbunării și Urii,
față de Condiția Umană.

63) La tălpile Altarelor de Vise

Părul Zilelor fără adăpost,
spulberat de Lacrimile de Vânt,
ale Orizonturilor de ceară,
care ni se topesc,
peste Ochii Cerului de Cuvinte,
pe aripile căruia,
ne zboară Îngerii Speranțelor,
prăbușite la tălpile,
Altarelor de Vise,
ale Inimilor de Pustiu,

la care ni se roagă,
Genunchii Gândurilor,
ce nu se mai pot ridica,
din praful stelelor căzătoare,
ale Disperării.

64) De a rămâne mereu

Faleze de Noroc,
se surpă sub greutatea,
Valurilor de Plumb,
ale Singurătății,
din care Iluziile Vieții și Morții,
își taie câte o felie,
pentru a o servi,
Distanțelor dintre mine și tine,
Iubire,
pe ploaia de sfârșit de Speranță,
a Disperării,
de a rămâne mereu,
aceleași Statui Vivante,
ale Absurdului,
Nimănui.

65) Sicriele Viselor

Zodii ale Zilelor fără adăpost,
ne îmbrățișează Marile Tăceri,
ale Destinului,
care se revarsă,
în Mormintele Cuvintelor,
spre care ne ducem Sicriele Viselor,
urmate de alaiurile funerare,
ale Eternităților de Clipe,
ce așteaptă,
tăcute și resemnate,
să se sacrifice pentru Timpul,
ce ne-a albit părul Amintirilor,
pe care-l mai strâng,
și acum Disperările,
într-un coc al Durerii.

66) A fi a Nimănui

Atunci când,
mi-ai răsfirat degetele,
Iubire,
pe fața schimonosită,

a Iluziilor Vieții și Morții,
am căzut adânc,
în prăpastia din mine însumi,
fără a mai reuși,
să redevin vreodată,
Sufletul Orizontului Nesfârșirii,
ce am fost,
undeva-cândva,
dincolo de Lumea aceasta de Apoi,
prin care Cimitirele noastre de Cuvinte,
umblă disperate,
să-și găsească un loc de veci,
în Inimile de Pustiu,
ale Absurdului,
unei Priviri,
ce se dovedește,
a fi a Nimănui.

67) Maluri de Vise surpate de Tristețe

Ne scurgem Dorințele,
printre maluri de Vise,
surpate de Tristețe,
în abisurile Marilor noastre Tăceri,
de unde ne strigă,
Străinul Subconștient,

Iubirea,
care ne însoțește Aripile de Înger,
ale Nemuririi,
despre care nu știm nici acum,
că se aflã în noi,
fiind atât de bine ascunse,
de Disperarea,
Iluziilor Vieții și Morții,
care ne este dăruită din belșug,
odată cu fiecare,
Eternitate de Clipă,
pe care o pierdem,
printre degetele Durerii,
acestei Lumi de Apoi.

68) Pe această Lume de Apoi a Efemerității

Plouă torențial,
cu Marile noastre Tăceri,
peste frunțile asudate,
ale Eternităților de Clipe,
de care ne rezemăm,
Iubirea,
spulberată într-adins,
de Lacrimile de Vânt,
ale Timpului,

Iluziilor Vieții și Morții,
care nu ne poate permite,
să ținem aprinsă,
Flacăra Nemuririi,
pe această Lume de Apoi,
a Efemerității.

69) Pe treptele Supliciilor

Zâmbete pierdute,
pe treptele Supliciilor,
atârnate de Aripile de Înger,
ale Zorilor izvorâți din Speranțe,
ce ar fi reușit să ne nască,
Fericirea,
dacă Iluziile Vieții și Morții,
n-ar fi interzis purtarea ei,
sub acoperișurile tăiate,
de cioburile Clepsidrelor,
atâtor Zile fără adăpost,
care ne sprijină Timpul,
ce ne topește,
Privirile de ceară,
din Lumea de Apoi,
a Absurdului,
pe scena căreia,

suntem Statuile Vivante,
ce trebuie să ne jucăm,
rolurile Disperării.

70) Ochii Privirilor de Plumb ale Întrebărilor

Ferestre de Cer,
sparte de pietrele Îndoielilor,
aruncate de Iluziile Vieții și Morții,
în Ochii Privirilor de Plumb,
ale Întrebărilor,
care ne înconjoară,
în aglomerația Marilor Tăceri,
ale strigătelor surde,
pe care le aud Doar Disperările,
ascunse printre labirinturile,
Non-Sensurilor Existenței,
la țărmurile cărora,
își spală Tălpile,
murdare de Durere,
Destinele noastre.

71) Trupul Libertății mele

Ninge-mă Doamne,
cu Paradisul Tău,
doar dacă va face parte,
din trupul Libertății mele,
pe care să-l pot spăla,
cu Apa Eternității Tale,
de rănile provocate,
de Iluziile Vieții și Morții,
care l-au biciuit,
cu Inimile de Plumb,
ale Disperărilor,
după care l-au aruncat,
în brațele Zilelor fără adăpost,
pentru a dormi,
pe străzile prăfuite,
cu stele căzătoare,
ale Destinelor,
Nimănui.

72) Părul încâlcit al Frământărilor noastre

Non-Sensurile Existenței,
aruncă pe Țărâna Întrupărilor,

la fiecare naștere,
sămânța de Orgolii,
pe care să le împletească,
după ce vor răsări,
pe Orizonturile însângerate,
ale Singurătății,
în părul încâlcit,
al Frământărilor noastre,
prin aluatul tot mai dospit,
al Disperării,
pe care o servim la fiecare masă,
a Iluziilor Vieții și Morții.

73) Va muri și Moartea propriei Morți

Zori de Pustiu,
căzuți în Ochii de Cer,
ai Disperării,
care privesc adânc,
în truprile descompuse,
ale Cuvintelor,
care nu mai au nimic de spus,
Iubirii,
ce se reazămă înfrigurată,
de zidurile reci,
ale Zilelor fără adăpost,

care i-au promis,
că o vor traversa,
Zebra Binelui și Răului,
către celălalt mal,
al Iluziilor Vieții și Morții,
unde odată cu Moartea ei,
îi va muri și Moartea,
propriei Morți.

74) Moda Disperărilor

Suntem serviți,
cu Iluzii ale Vieții și Morții,
de toate culorile și mărimile,
pe care să le poarte,
Moda Disperărilor,
pe străzile deocheate,
ale Privirilor Goale,
pierdute prin Bordelurile de Cuvinte,
unde ni se prostituează,
Zilele fără adăpost,
ale Speranțelor,
tot mai îmbătrânite și neputincioase,
prin Catedralele Absurdului,
acestei Lumi de Apoi.

75) Simțim inconștient Neliniștea

Încă de la primul scâncet,
simțim inconștient Neliniștea,
Nașterii Păcatelor Originare,
odată cu noi înșine,
atunci când ne strigăm surd,
Marile Tăceri,
dintr-un Instinct al Neputinței,
de a ne opune într-un fel sau altul,
Iluziilor Vieții și Morții,
care ne-au și vândut,
încă de atunci,
Calvarului Disperării,
de a ne căuta mereu propriul Sine,
fără însă să-l mai găsim vreodată,
cât timp vom respira,
Durerea acestei Lumi de Apoi,
a Absurdului.

76) O legendă suburbană

Străzi desfundate de Riduri,
rătăcite prin Inimile de Pustiu,
ale Gândurilor de Plumb,
care ne apasă și acum,
Aripile de Înger,
ale Speranțelor de care ne-am frânt,
Amintirile din Viitorul,
pe care nu-l vom zări Niciodată,
pe această lume de Apoi,
a Disperării,
și despre care,
Iluziile Vieții și Morții,
ne-au povestit,
că este o legendă suburbană,
a Străinului Subconștient,
spusă unei Beții,
ale Mormintelor de Cuvinte,
în care suntem nevoiți,
să ne îngropăm,
Eternitățile Clipelor.

77) Propria noastră Moarte moare odată cu Trupul Durerilor

Căutăm o Viață întreagă,
Sensul Morții,
pentru a-l descoperi,
doar atunci când murim,
și înțelegem,
că propria noastră Moarte,
moare,
odată cu trupul Durerilor,
clădit ca atare,
de Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,
care nu s-au mai putut opune,
Focului Sacru,
al Iubirii,
ce ne-a așteptat mereu,
alături de Străinul Subconștient,
lovit de Furtunile apocaliptice,
ale stelelor căzătoare,
din Privirile răscolitoare,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței.

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986